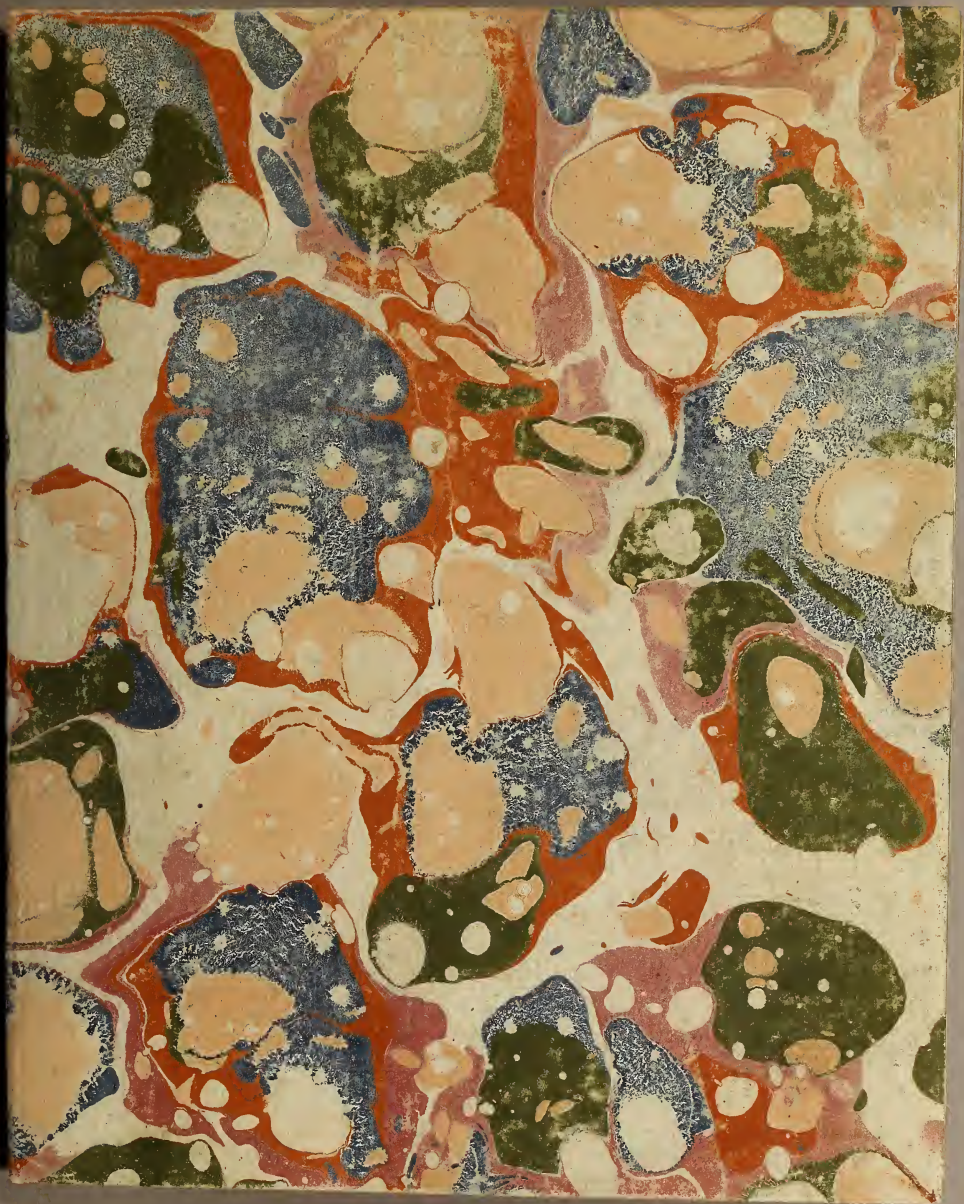
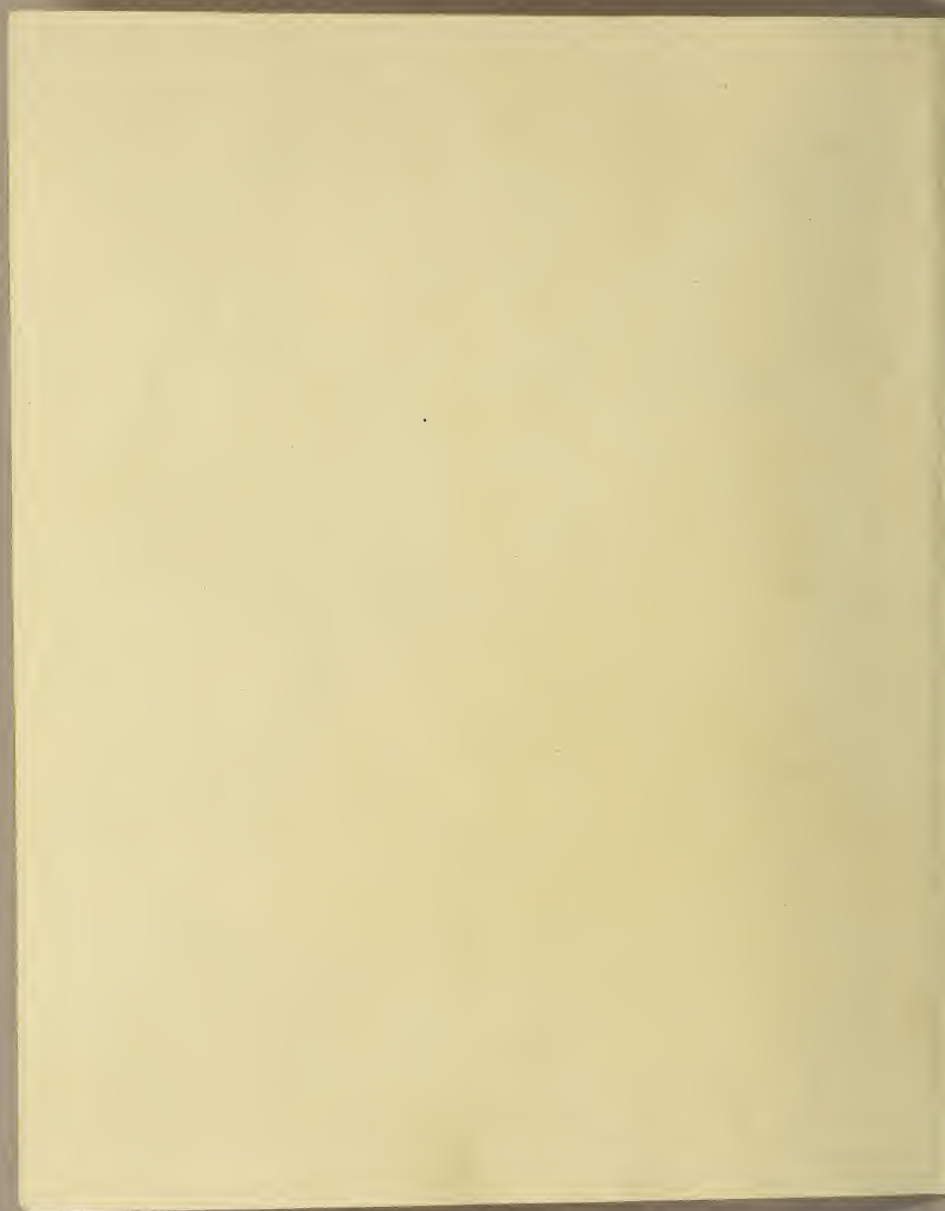
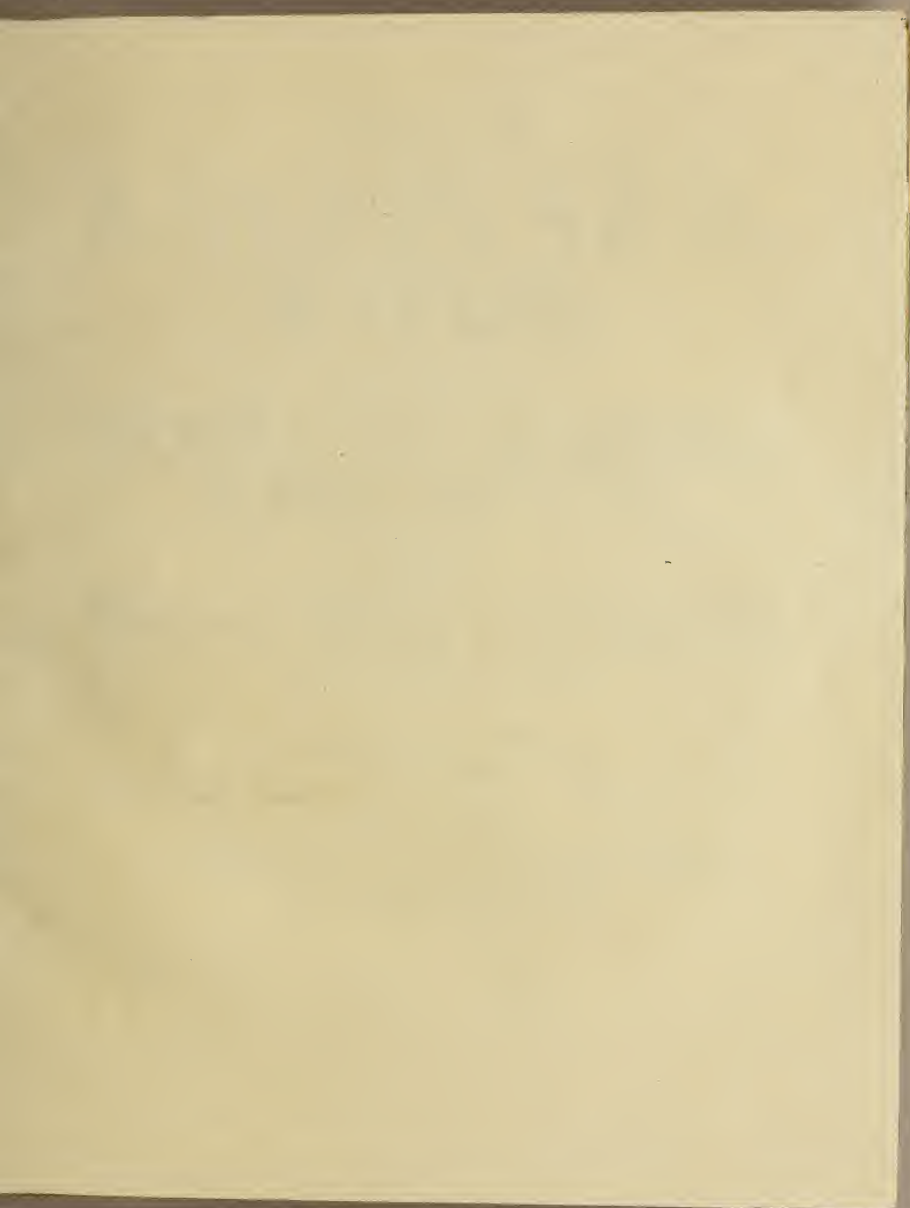
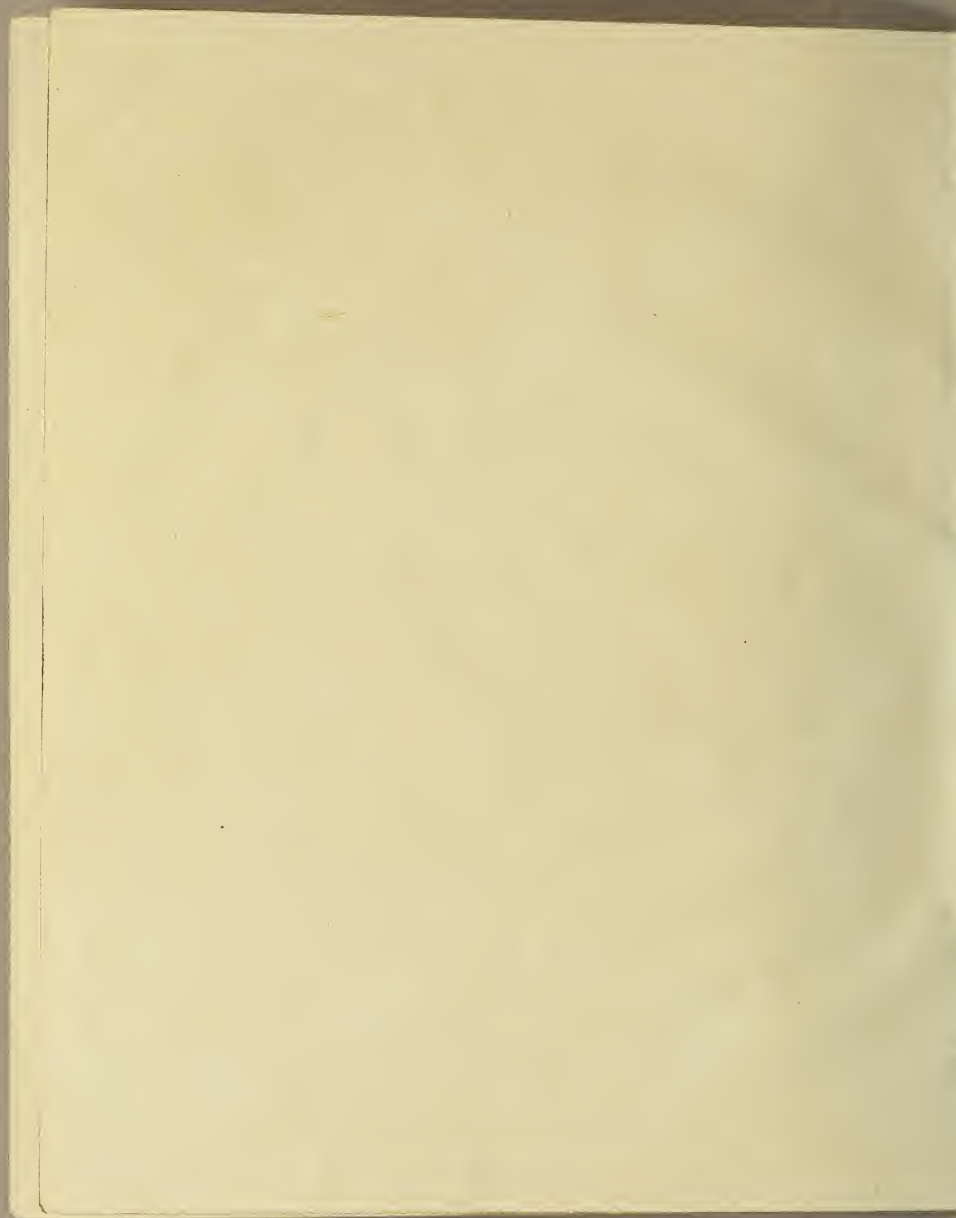

Q. D. B. V.

MARIS SER- VITUS,

PRÆSIDE

CONRADO SAMUELE
SCHURTZFLEISCH,

Defensa.

FRANCISCO VASMERO,
HAMBURGENSE,

In Auditorio Majori,
D. 18. Martii.

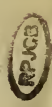
WITTEBERGÆ,

Literis WENDIANIS, excudebat DANIEL Schmaß/
Acad. Typogr. cl. loc LXXI.

MARIS
VITUS

CONRADO SAMUEL
SCHNEIDER

FRANCISCO VASQUEZ

I.

Amplum Imperii nomen. Ad terram & mare ac insulas porrigitur. Flumina quoq; , & fluminum sinus & littora universa comprehendit.

II.

Ac jam vetera illius imperii exempla , nec controversiæ minores. Vindicatum sæpe mare, vindicata flumina, & uni attributa genti.

III.

Memorandi hic Africæ, Asiæ, Europæ populi. Notæ horum super imperio maritimo lites: Megarensum cum Atheniensibus, Persarum cum Europæis, Pœnorum cum utrisque, præcipue cum Romanis.

IV.

Nec dum vero talium dissidiorum finis. Stilo subinde & gladio hæc causa disceptatur. Sustinet Anglorum causam Seldenus, Batavorum H. Grotius, uterque scriptor suæ gentis. Vellem stetisset pugna intra hos fines. Non tot jactatæ opes, non tantum sanguinis fusum fuisset.

V.

Adeo verum est, suos mari positos esse terminos, positos esse fines imperiorum juxta atq; dominiorum.

niorum. Ut existimem, jam constare causam, cur territorium non terræ solum, sed maris etiam ratione censeatur. Habet enim ambitum mare, habet limites suos. His includitur, his judicatur. Egredi intutum, violare quoq; injustum est. Supervacuum hic ire in exempla. Omnia ferme pervulgata. Afferit sibi Turca Hellespontium pelagus. Imperium mediterranei maris jam affectat. Afferit sibi Hispanus Tyrrhenum mare. Afferit Balthicum Danus. Britanni Britannicum, Veneti Adriaticum, Genuenses Ligusticum vindicant sibi.

VI.

Nec sinunt Lusitani, ut aliter sentiamus. Applaudit titulus, eoque dignus est, qui scribatur in exemplum posteritatis. Sic enim jam olim, terror ille maris, & gloria, ut jactabatur, redeuntis aurei seculi. Emanuel Dei gratia Rex Portugalliæ, & Algarbiorum, citra ultraque mare in Africa, Dominus Gvinæ & Conquistæ, navigationis ac commercii Æthiopix, Arabiæ & Persiæ, atq; Indiæ. P. Langius Chr. A. 1513.

VIII.

Etiam Republicæ, quæ nexu quodam superiori cuidam illigantur, flumina, quibus alluuntur ipsæ, metiuntur hoc jure, vindicantq; sibi in ea quædam sive privilegii titulo, sive servitutis. Allego hic illud omnium sermone celebratum jus, quod
vocat,

vocant, restringendi, quo liberæ Albis navigationi quasi injectum frænum est. Non allegabo jus appulsus, non privilegia, quæ appellant, geraniorum, certissima fluminum imperii æque ac dominii jure censendorum argumenta. Nec refert, imperium simpliciter supremum sit, an nexu quodam beneficiario, & vinculo civili æstimatum. Possum recitare hic Coloniam Agrippinam, possem, si liberet, alias civitates multas.

II X.

Non vacat recitare omnia, neque explicare hic, quid & quantum quisque sigillatim tribuat sibi. Dicimus tamen acquiri posse mare, dicimus posse occupari, atque adeo his limitibus terminari, quos proprietas designat. Acquirendi autem illam occupandique facultatem arcesso à concessione juris Naturæ, ac præterea discerno imperium atque dominium maris. At verò non consentiens sibi utriusque vocis interpretatio occurrit. Sunt, qui satis habeant sic distinxisse, ut unum horum appellent jus in mare, alterum jus in mari. Nolim suscipere hanc causam, qui meminim, imperium sola dirigendi disponendique facultate, prout ea quidem in rebus morum se exerit, sustineri. Sed quis dabit, ut quod sub notatione facultatis redditur juxta atque concipitur, continuo juris exquisita appellatione contineatur?

Diverſa hæc ſunt, & ſuis quaſi ſpâtiis diſparata,
eoq; minime omnium confundenda. Impingit
hic Theodorus Graswinckelius, idque non ſemel,
& ea adeo ex cauſa jam doctiſſimis quoq; notatus.

IX.

Age verò expediam, quid inter imperium
ac dominium interſit. Strictum ediſſeram. Illud
continetur poteſtate ferendi leges, arque abſolvi-
tur adeo facultate regendæ navigationis, qua pa-
tet jurisdictio maris. Hoc cenſetur quaſi notio-
ne partis, eoq; implet vicem instrumenti civilis.
Non attinet referre de modo conſiderandi admo-
dum diſpari. Et jam tum per ſe conſtat, non
eamdem eſſe utriusq; acquirendi facilitatem. Eſto
Siſenna. Acquiſiverit imperium maris. Multum
abeſt, quo minus dicas, eadem opera dominium
acquiſiſſe. Quod vel ipſe Grotius agnovit, &
multo diſertius tradunt doctiſſimi ad eum com-
mentatores.

X.

Nondum ſatis inſtruximus hanc penum. Ver-
tendi ad ultimam originem oculi, & arceſſenda
inde initia hujus cauſæ. Prima cura, ut oſten-
damus à primordio uſque conditi mundi omnia
deſcripta eſſe in eos fines, quibus hodie domi-
norum jura continentur pariter atq; diſtingvuntur.
Aſſero enim nunquam fuiſſe hujusmodi hominum
cum

cum hominibus societatem, quæ stetit sine proprii jure, quæ communia omnia cum omnibus habuisset, quæ denique domini limitibus disparata non fuisset. Est judicium rationis, omni tempore idem, nec fortasse diversum in vitæ melioris statu, si perseverassemus. Suum quemque habere sibi oportere, suum dico, quatenus proprii jure descriptum, quatenus habendi finibus discretum. Approbant hoc instituta gentium, atque assensu excipiunt populi omnes, indignaturi, si inaudiant doctrinam primæ communionis. Et movit tamen pro ea stilum Grotius, atque offendit eo ipso intelligentiores, & nominis sui alioquin perstudiosos. Sed quicquid ejus sit, nulla ratione, nulla annalium fide, nec tandem ipsa Dei auctoritate hoc sustinetur. Nobis constituti domini fons multò altius fluit, id est, ex scaturigine præcepti divini. Gentium consensus inde accepit, non fecit, extulit, non produxit, verbo nil egit, qua originem primam metimur: saltem approbavit, ac certe propagavit diffuditque à populo ad populum, ad cives quoque veteris ac novi Orbis, denique ad omnes, qui vitam humanam colunt.

XI.

Evolvamus historiam antiquam, ac videamus de Adamo satore humani generis, & Noacho instauratore collapsi. Uterque donationis divinæ titulo

tulo imperium terrarum Orbis nacti, suos cuique
filiorum terminos posuere, agros, dominia atque
familias discrevere, ut docerent exemplo, quid
factum vellet Deus, quidve recta ratio monstraret.
Assignata Abeli pascua, & delegata pecorum cura,
& vindicatum adeo peculium à pastoralis cultu.
Caino fundos curaret, inunctum. Præterea agrum
subigeret, ac faceret sementem. Veteres eum aut
Saturni profugi, aut Neptuni nomine designarunt.
Sed de hoc minime angimur. Sufficit annotasse
primæ exemplum proprii: Communionis certe
nec vestigium occurrit. Verum hætenus terræ fini-
bus contineri hoc proprii jus videbatur. Sed jam
manifestius se prædit post prodigium illud elu-
vionis factæ Noachi ævo. Detectæ insulæ ac distri-
butæ, terræ & maris pariter imperia distincta, nihil
deniq; usquam relictum, quod non includeretur
limitibus certis, quod non circumscriberetur ter-
minis separatorum dominiorum. Semo cessit
quicquid ab Euphrate ad Indiam usq; porrigitur.
Chamo Africa, Japheto Europæ diriones relictæ.
Constat id ex monumentis sacris, constat ex con-
sensu priscorum. Post illos ex recentioribus vid.
doctissimus Johannes Strauchius in diss. de imp.
maris cap. 1. cui in hoc argumento plurimum de-
bet vir, cum viveret, diligentissimus Georgius
Hornius in Arca Noæ in primis p. 20. & 35.

XII. Sic

Sic suis quæque spatiis terminata, & quantum ab ultima vetustatis memoria repetimus, iidem hominum, qui juris proprii, natales fuerunt. Duo hic scopuli, eoq; virandi. Unus, ne uni omnia; alter, ne omnibus omnia tribuamus. Hunc, opinor, præternavigavimus secure: neq; majus ab illo periculum impender, qui sciamus, repugnare juri universo imperium universe consideratum, sive terræ, sive maris respectu. Hispanis sæpe hic in turbido consilium fuit. Sed Dominicus Soto, Hispanus ipse in hac causa deseruit Hispanos, rationesq; attulit non spernendas, & suspectæ illi invisæq; gentibus dominationi refutandæ prorsus suffecturas. Jus divinum allegari non potest. Hoc definiuntur imperia & distinguuntur. Donatio Pontificis ne digna quidem est, ut referatur. Adeo inepta est & vanitatis plena. Rectè jam olim Caribes ad Ancisum Hispanum pronunciarunt, miram sibi videri Pontificis liberalitatem, qui, quod suum non esset, largiretur. Gasp. Ens l. 3. cap. 9. Hist. Occid. Eodem sane animo, quo jam diu ante Fridericus Enobarbus anilem fabulam interpretatus Pontificis donationem est. Vid. Monachus Nusienfis Chron. A. 1153. Ut jam facile sit æstimare non dicam vanitatis, sed impiæ ambitionis exemplum ab Alexandro VI. proditum, eoq; Annalibus Bzovianis & Bulla-

rio, quod dicitur, Laertii Cherubini insertum. De jure naturæ nil addo. Satis quippe exploratum, in sanctissimo illius tribunali nil reperiri, quo fulciatur imperium universi orbis terrarum. Non homo, sed Deus est, qui regere omnes, qui tueri omnia possit. De gentium moribus scio, unam omnium sententiam fuisse, ut primævo proprii juris decretores accommodarentur humanæ, ut suas quisq; fortunas haberent, finibusq; discretis colerent mortales: nemo ex alieno viveret, nedum ex raptō: suis singuli essent contenti, sua sibi retinerent. Qui latius, quàm par erat, proferrent se & ditiones suas, naturæ limites transcendere dicebantur. Jus Quiritium tantum abest, ut Romæ imperium ad omnes mundi regiones diffundat, ut quoq; certis terminis concludat. Non est, ut adducam exempla. Adduxerunt ante me præstantissimi viri, Arthurus Duck de auth. juris Rom. l. 2. cap. 1. post eum Rangō, & alii multi. Eo conf. Conring. exercit. de Imp. Rom. Germ. prop. 11. Stirn. Nomothet. tit. 8. §. 2.

XIII.

Sed longius ab instituto itinere discesimus. Redeamus ad mare. Afferamus porro imperium ejus, quatenus sic affecti, ut certis includi finibus, & tribui in diversas dominiorum partes possit. Atq; id indicio est, alienum hic esse imperium maris universi, quod qui uni vindicaret, inventus est nemo, qui

qui sciret quidem, neque adeo impetu, sed ratione uteretur.

XIV.

Sed rem per capita disponamus. I. Sancitur præcepto Dei jus proprii, sancitur autoritate primi parentis, sancitur jussu Patriarchæ Noachi. II. Si itaque retro eas ad originem rerum, Deum habebis, unde ordiaris in hac causa. Is Adamum terræ marisque imperio donavit, ut jure proprii haberet, & filiis posterisque assignaret eodem proprii jure, atque adeo separatim & pro parte cuique debita habendum. III. Ex quo intelligas, jus proprii alius esse auspicandum, & quasi devocandum ex cælo. Multum ab hujus antiquitate recedit divisio, & sic quidem recedit, ut ad ultima illa secula non æque possit extendi. Serior quippe est & longo post tempore orta demum, atque exculta. IV. Ingens hic & multis molesta disceptatio, utrum jure insito fulciatur primævum illud proprii jus? Si exquisita jubendi notione intelligatur, nil prohibet, cur negem. Hoc magis, si relinquatur sibi, & secludatur à jure divinitus constituto. Est tamen proprii jus naturæ & rationis judicio convenientissimum, eoque sine dubio aliis nominibus ad jus naturæ referendum. Præcipit quidem jus innatum, sed non semper, neque in præsens,

quatenus finibus suis affirmatur. Concedit tamen facultatem describendi in eos fines, quas proprii jus meretur. Svadet insuper exerceri, quod concedit. Preparat svadendi viam ratio naturalis ac efficaciter incitat, hortaturq; , ut proprii jus constitutatur. Geritur illi mos atque obtemperatur. Incipit familia jure proprii uti. Prosequitur ordinem Civitas & servat. Perficit deniq; gentium societas & consummat. Haftenus mero naturæ jure res agitur. Conceditur proprii titulus & suadetur, non præcipitur, non jubetur. Sed injectum isti libertati frænum, ac lex de constituendis proprii finibus, à Deo ut libero legislatore dicta, eoq; non præcepta innato jure. Hinc siingas fuisse gentes, quæ jure proprii non essent usæ, directo non fecissent contra præcipientis jus naturæ. Saltem per latus petiissent, convulsiissentq; ex obliquo, quatenus non obedivissent Deo, cujus obedientiam sanxit naturæ jus. V. Jam, puto, constat, quemadmodum discerni oporteat propositiones, quarum quædam rationis naturalis judicio componuntur, quædam jure infito præcipiuntur. Ultræq; enim & dissimiles sunt maxime, & toto distant cœlo. Est sanè rationis naturalis, finiri terminis dominia; juris tamen naturalis præcipientis omnium minime est. VI. Regulæ quoq; officiorum homini erga homines præstandorum non pertinent ad

ad hoc argumentum. Vulgo, neque satis accurate, præcepta charitatis vocant. Illorum enim ratione sic quædam communia sunt, ut fieri possint propria. Sic jure amicitiae atque titulo caritatis neminem arcebis, quo minus ignem ab igni tuo suscitet: neminem prohibebis, quo minus de aqua tua hauriat aquam, ac profluentis communem adeo habeat usum. Ex alio tamen capite, maximè quatenus imperii civilis id interest, constitui aliter, atque inveni contrarium potest. Quam sive mutationem, sive correctionem non recipit præcipientis naturæ jus, præsertim simplici dictato fundatum, & nulli adeo morum circumstantiæ innixum, quale est illud de colendo Deo, de vita honestè agenda, & de suo, quatenus suo, cuique tribuendo. VII. Trahit hæc quæstio quæstionem, oriturque dubitatio post dubitationem. Sunt, qui seiscitentur, an salvo proprii jure, quatenus id morum ambitu comprehenditur, constitui ad eam formam communio dominiorum potuerit, qualem ostendunt Grotiani admiratores. Primo prima dominiorum origo contemplanda. Deinde vita innocens à peccato infecta per exquisitè distinguenda. Tum secernenda capita ejus, quod expedit, & quod simpliciter fieri potest, quamvis si ita fiat, non æquè utiliter fiat. Hinc dictatum juris naturalis à judicio rationis naturalis accurate discernendum. Mox videndum, utrum rei natura patiatur usus jurisve proprii communio-

nem. Potest enim evenire usu, ut alius impediatur jure aliunde quæsito, quod alioqui aut per se licebat, aut in genere morum plane non poterat licere. His constitutis, facile rem decidunt, ac pronunciant adeo, non intendi à jure naturæ communionem, multo minus suaderi: nec tamen contrario præcepto sanciri illud omnium sermone celebratum proprii jus, eoque intelligi, nihil simpliciter obstitisse, quo minus proprii jus etiam durasset in communione illa, quam fingunt, extitisse primævæ. Sed fuisset ita commune jus, fuisset communis dominii, ut morum respectu liciti, usus, quatenus nemo alium impedivisset, Cajus ita sibi vindicasset, ut Titio idem reliquisset, uterque utrumque, omnes omnia ita communia habuissent, ut sibi idem, quod aliis jus, nec majus, nec minus in res communioni obnoxias attribuisent. Atque id difficilimum corruptiori ævo, imo nec possibile quidem, quatenus id ex certa conditione penderet, atq; nonnisi hujus ratione mensuratur. Est sanè homo peccati infectus labe, vitiatum affectum ac subinde degeneres, nec idem semper melioris judicii tenor. Sæpe caligo subit, ac bona volentes alio defleat. Nullus paci, nullus tranquillitati locus relinqueretur. Semper querimoniarum, lites, bella alerentur ista communione. Vetus enim vero, quid prodest inquirere, quid fieri mero naturæ jure potuerit. Cogitemus, aut potius confirmemus, quid factum sit.

XV.

Adhuc navigamus in mari. Fortasse non esset enavigandi spes, nisi Deus & natura certos illi terminos præfixissent. Littoribus includi, etiam vulgo notum. Selectissima finium argumenta præbent mentores maris. Pingunt lineas, ac certè non pingunt, sed animadvertunt. Recitat ex natura artis Seldenus limitum illos ductus, & verba familiaria nautis, versuras, coxas, gammata, acum nauticam, gradus cœli, circulos æquinoctialem, ac solstitiales illos, quibus designari mare, & comprehendì veluti limitibus potest. Ne dicam, castellis maritimis & classibus quasi compedibus vinciri mare, sicut longogentium usu, ac ab ultimis usq; temporibus recepto, ita jure imperii maris.

XVI.

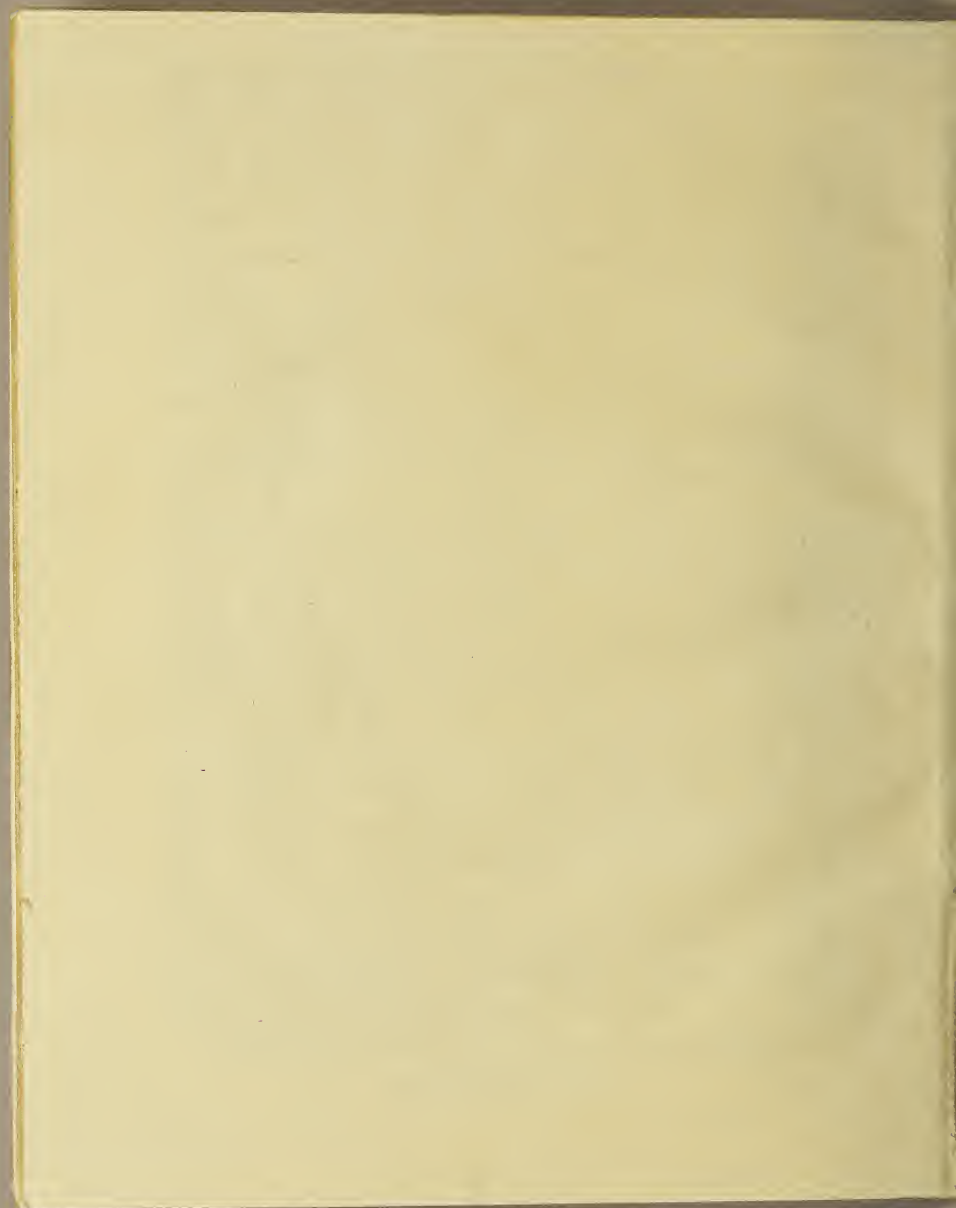
Sed ut magnum est mare, ita, si attentius inspiciam, diversum, & jam interni, jam externi nomine appellatum. Utrumq; continetur imperii jure, & terminis circumscribitur suis. Alterum, quia terram interluit Principis, territorii finibus mensuratur: alterum quatenus possessore vacuū, cedit occupanti. Postquā occupatum est, imperii civilis jure descriptū censetur. Esto mare: accolat Princeps occupetque. Erit Principis, qui occupavit, cōmoda, quæ ex eo redundant, ad Principē redundabunt, redditus fisco principali inferentur. Una de Oceano, sive externo illo mari restat difficultas, quoad usq; possit imperii finibus includi,
imo

imo quoadusque debeat. Ac primo habemus pro certo, unum non sufficere occupando integri Oceani Imperio. Inde colligamus, vindicari id gentibus pro ea parte, qua accolunt mare. Nisi aut cesserint suo jure, aut non utendo habuerint pro derelicto. Atqui vero hic distingvendæ sunt mediæ Oceani partes ab extremis, & quæ propius absunt à terra. Has vindicari imperio, interest imperii securitatis. De illis non peræquè timendum, nec fortasse adeas porrigendum imperium maris. Quod ratio cesset, propter quam in imperium redigantur. Nec periculum inde impendet, neq; emolumentum speratur.

XVII.

Imperii maritimi argumentum demissio velorum: onus, ut pro ea parte, qua possidetur, tutum præstetur mare, idq; tunc maxime, cum naves appellant ad portus. Illustre ejus superiori anno exemplum. Redibat ex India Orientali clasfis Batavorum, Insidiabantur Angli, quærebant, ut interciperent. Inerrabant in mari præfecti maris Montaguus, Penus & Allenius. Unum classi in portu Bergensi perfugium erat. Vid. descript. Belli Navalis Anglo-Belg. A. 1669. Gallice edita. Quod spectat aplustria, moderabitur negotium Consul, qui sic appellatur. Multæ ex eo capite lites, & sæpe in cruenta prælia desinentes. Non ita pridem neglectus ille demissionis aplustrium in Batavam navem à Genuensibus vindicatus, & ut contemptus ratio à Consule reposceretur, ad Batavos perscriptum.

JL71
S394M

